

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 9C/44/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117221415
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Jánošová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6117221415.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica sudkyňou JUDr. Jarmilou Jánošovou v právnej veci žalobcu O. O., D.. XX. XX. XXXX, H. N. A.Ž. XXX, XXX XX A., H.. Č.. S. Ú. N. N. - G., Z. XX, XXX XX N. N. proti žalovaným 1/ Ústav na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica - Kráľová, Sládkovičova 80, 974 05 Banská Bystrica, 2/ Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby Leopoldov, Gucmanova 19/670, 920 41 Leopoldov, 3/ Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby Ilava, Mierové námestie 1, 019 17 Ilava, 4/ Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže, Šagátova 1, 821 08 Bratislava, o antidiskriminačnej žalobe pre porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, takto

rozhodol:

Súd konanie v časti, v ktorej sa žalobca domáhal vo vzťahu k žalovaným 1/ až 4/ v súvislosti s porušením zásady rovnakého zaobchádzania neposkytnutím možnosti nepretržitého 8-hodinového spánku, upustenia od tohto konania a v časti, v ktorej sa domáhal od žalovaných 1/ až 4/ v súvislosti s porušením zásady rovnakého zaobchádzania jeho držaním v oddiele s bezpečnostným režimom, uloženia povinnosti upustiť od svojho konania, konanie **z a s t a v u j e**.

V prevyšujúcej časti súd žalobu **z a m i e t a**.

Žalobca je **p o v i n n ý** nahradiť žalovaným 1/ až 4/ trovy konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bude rozhodnuté o ich výške.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa antidiskriminačnou žalobou domáhal:

I.

- a) určenia, že žalovaní 1/, 2/, 3/, 4/ vo vzťahu k nemu porušili zásadu rovnakého zaobchádzania v súvislosti s poskytovaním stravy,
- b) uloženia povinnosti žalovaným 1/ až 4/ upustiť od svojho konania,
- c) uloženia povinnosti žalovaným 2/ a 4/ zaplatiť nemajetkovú ujmu vo výške 2 800,-- Eur,
- d) žalovaným 3/ a 4/ uložiť povinnosť nahradiť nemajetkovú ujmu 800,-- Eur,
- e) žalovaným 1/ a 4/ nahradiť nemajetkovú ujmu 200,-- Eur;

II.

- a) určenia, že žalovaní 1/ a 4/ vo vzťahu k nemu porušili zásadu rovnakého zaobchádzania v súvislosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti,
- b) uložiť im povinnosť upustiť od tohto konania,
- c) uložiť im povinnosť nahradiť nemajetkovú ujmu 1 000,-- Eur za každý mesiac porušovania zásady rovnakého zaobchádzania v súvislosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti odo dňa 01. 03. 2017 až do jeho ukončenia, resp. do vydania rozsudku;

III.

- a) určenia, že žalovaní 1/ a 4/ vo vzťahu k žalobcovi porušili zásadu rovnakého zaobchádzania v súvislosti s neposkytnutím možnosti nepretržitého 8-hodiného spánku,
- b) uložiť im povinnosť upustiť od svojho konania,
- c) uložiť im povinnosť zaplatiť nemajetkovú ujmu 500,-- Eur za každý mesiac porušenia tejto zásady od 01. 12. 2016 do jeho ukončenia, resp. do vydania rozsudku;

IV.

- a) určenia, že žalovaní 1/ a 4/ vo vzťahu k nemu porušili zásadu rovnakého zaobchádzania v súvislosti s možnosťou prístupu k advokátovi,
- b) uložiť im povinnosť upustiť od svojho konania,
- c) uložiť povinnosť nahradiť nemajetkovú ujmu vo výške 1 500,-- Eur;

V.

- a) určiť, že žalovaní 1/, 2/, 3/, 4/ vo vzťahu k nemu porušili zásadu rovnakého zaobchádzania v súvislosti s možnosťou prístupu k vlastnému počítaču,
- b) určiť, že žalovaní 1/, 3/, 4/ vo vzťahu k nemu porušili zásadu rovnakého zaobchádzania v súvislosti s možnosťami prístupu k ústavnému počítaču,
- c) uložiť povinnosť žalovaným 1/, 4/ upustiť od tohto konania,
- d) uložiť povinnosť žalovaným 2/ a 4/ zaplatiť nemajetkovú ujmu vo výške 800,-- Eur,
- e) uložiť povinnosť žalovaným 3/, 4/ zaplatiť nemajetkovú ujmu 1 500,-- Eur,
- f) uložiť povinnosť žalovaným 1/, 4/ zaplatiť nemajetkovú ujmu vo výške 2 800,-- Eur;

VI.

- a) určenia, že žalovaní 1/, 2/, 3/, 4/ vo vzťahu k nemu porušili zásadu rovnakého zaobchádzania v súvislosti s držaním žalobcu v oddiele s bezpečnostným režimom,
- b) uložiť povinnosť žalovaným 1/ a 4/ upustiť od svojho konania,
- c) uložiť povinnosť žalovaným 2/, 4/ zaplatiť nemajetkovú ujmu vo výške 4 200,-- Eur,
- d) uložiť povinnosť žalovaným 3/, 4/ zaplatiť nemajetkovú ujmu 3 000,-- Eur,
- e) uložiť žalovaným 1/, 4/ povinnosť zaplatiť nemajetkovú ujmu 600,-- Eur za každý mesiac porušovania zásady rovnakého zaobchádzania v súvislosti s držaním žalobcu v oddiele s bezpečnostným režimom od 01. 12. 2016 do jeho ukončenia, resp. do vydania rozsudku;

VII.

- a) určenia, že žalovaní 1/ a 4/ vo vzťahu k nemu porušili zásadu rovnakého zaobchádzania v súvislosti s dostupnosťou tovaru v ústavnom bufete žalovaného 1/,
- b) uložiť povinnosť žalovaným 1/ a 4/ upustiť od svojho konania,
- c) uložiť povinnosť žalovaným 1/ a 4/ zaplatiť nemajetkovú ujmu 150,-- Eur za každý mesiac porušovania zásady rovnakého zaobchádzania v súvislosti s dostupnosťou tovaru v ústavnom bufete žalovaného v 1/ rade od 01. 01. 2017 až do jej ukončenia, resp. do vydania rozsudku;

VIII.

- a) určenia, že žalovaní 1/ a 4/ vo vzťahu k nemu porušili zásadu rovnakého zaobchádzania v súvislosti s výkonom práva na telefonovanie,
- b) uloženia im povinnosti upustiť od tohto konania,
- c) uloženia im povinnosti nahradiť nemajetkovú ujmu vo výške 350,-- Eur za každý mesiac porušovania zásady rovnakého zaobchádzania v súvislosti s výkonom práva na telefonovanie od 01. 04. 2017 až do jeho ukončenia, resp. do vydania rozsudku.

2. Žalovaní žiadali žalobu zamietnuť. V priebehu konania vzal žalobca v časti žaloby pod bodom III b/ a VI. b/ späť. Súd v tejto časti konanie zastavil /§ 145 ods 2 CSP/.

3. Súd vykonal dokazovanie žalobou, vyjadreniami žalovaných, žalobcu, jeho výpoveďou, záznamom ošetrujúcej lekárky zo dňa 10. 05. 2017 a 24. 05. 2017, vyjadrením MUDr. Dušana Hamara a Úradu verejného zdravotníctva SR, ústavným poriadkom Leopoldov, sumárom sťažností žalobcu v roku 2017, prehodnotením opodstatnenosti ponechania v OBR, zmluvou o poskytovaní neverejnej telefónnej služby, dodatkom č. 1 k zmluve o poskytovaní elektronickej komunikačnej služby, rozhodnutiami o umiestnení žalobcu do OBR, žalobou vo veci 19C/16/2017 Okresného súdu Trenčín RGR č. 12/16, prílohou k RGR 41/15 v znení RGR 12/16 a zistil tento skutkový stav:

4. Podľa tvrdenia žalobcu tento vykonáva trest odňatia slobody u žalovaného v 1/ rade. Od 22. 05. 2015 do 15. 07. 2016 vykonával trest u žalovaného v 2/ rade a od 15. 07. 2016 do 01. 12. 2016 u žalovaného v 3/ rade. Žalovaný v 4/ rade je nadriadeným orgánom ostatným žalovaným.

K jednotlivým žalobným petítom uviedol :

Ad I. Jeho hmotnosť je 110 kg objektivizovaná zdravotnými problémami a pohybovým aparátom. Vedie fyzicky aktívny život. Hmotnosť priemerného spotrebiteľa, vo vzťahu ku ktorej sú stanovené odporúčané výživové dávky väzneným osobám, je 75 kg. Neúspešne sa domáhal úpravy stravnej dávky tak, aby zodpovedala jeho nutričným potrebám. Aj zo samotného rozkazu ministra spravodlivosti vyplýva, že pri podávaní stravy je možné prihliadať na zdravotný stav a ďalšie charakteristiky.

Ad II. V zdravotnom stredisku žalovaného v 1/ rade sa opakovane domáhal úpravy stravy s potrebou diétného režimu - zvýšenia príjmu bielkovín a zníženia príjmu sacharidov a tukov vzhľadom na zdravotné problémy tiež adekvátneho liečebného režimu pri nedostatku individuálnych rehabilitácií, posilňovania. Bezvýsledne, nebola mu poskytnutá žiadna zdravotná starostlivosť.

Ad III. Je držaný v oddiele s bezpečnostným režimom, ktorý nie je odhlučnený. Každú hodinu v noci je rozsvetované v jeho cele svetlo. Býva prebúdzaný činnosťou príslušníkov zboru, sledovaním televízie inými odsúdenými, ktorí sledujú televíziu až do 24.00 h. Z týchto dôvodov nemá možnosť nepretržitého 8-hodinového spánku ako odsúdení v bežných oddieloch a u žalovaného v II. rade.

Ad IV. Návštevné hodiny u žalovaného v 1/ rade pre advokátov, ktoré sú len do 17.00 h, pričom advokát je v popoludňajších hodinách pustený len do 15.00 h. On sám vystupuje v mnohých konaniach ako obvinený, poškodený a žalobca, pričom prístup k službám advokáta je z jeho strany podstatne užší ako u osôb vo väzbe, obvinených v ÚVTOS Leopoldov, alebo osôb neobmedzených na osobnej slobode.

Ad V. V porovnaní s ÚVTOS Leopoldov u žalovaného I. mu je umožnený prístup k internetu len v rozsahu 2-krát týždenne na 30 minút. Nemá rovnakú možnosť používania ústavného počítača ako v ÚVTOS Leopoldov, kde ho mohol používať podľa potreby ani možnosť používať vlastný počítač ako osoby neobmedzené na osobnej slobode.

Ad VI. Počas celého výkonu trestu je žalobca držaný žalovanými I až III. v OBR. Tento osobitný režim výkonu trestu bol na neho žalovanými uvalovaný a postupne predlžovaný. Rozhodnutia jednotlivých žalovaných formálne deklarujú preventívno-bezpečnostné dôvody, ktoré však nešpecifikujú. V ÚVTOS Banská Bystrica - Kráľová bol do OBR umiestnený dňa 06. 12. 2016 len umiestňovacou komisiou bez rozhodnutia riaditeľa ústavu. Jedná sa o najprísnejší spôsob výkonu trestu v SR, čo vníma ako zastrážujúce, potupujúce a neľudské. Otázka jeho umiestnenia do OBR je v súčasnej dobe predmetom konania pred Európskym súdom pre ľudské práva.

Ad VII. Má možnosť nákupu tovaru výlučne v ústavnom bufete. Poukázal na rôzne nákupné ceny jednotlivých ÚVTOS v SR, keď nemá rovnakú možnosť dostupnosti tovarov vo vzťahu k ich cenovej hladine ako odsúdení u žalovaných v II. a III rade alebo ako osoby neobmedzené na osobnej slobode .

Ad VIII. Do 01. 04. 2017 mohol telefonovať svojim blízkym na základe rozhodnutia riaditeľa 6-krát mesačne po 25 minút. Následne na základe rozkazu Generálneho riaditeľa č.19/2017 môže telefonovať v OBR maximálne 2-krát mesačne po 25 minút na rozdiel od odsúdených v minimálnom stupni stráženia v diferenciálnej skupine A, ktorí môžu telefonovať bez určeného časového limitu spôsobom, ktorý neobmedzí ostatných odsúdených, tiež osôb neobmedzených na osobnej slobode.

Poukázal na to, že má rovnakú možnosť telefonovať ako doživotne odsúdený v kategórii D2 a nie ako odsúdený v minimálnom stupni v skupine A.

5. Ako relevantné právo a právne východiská citoval Antidiskriminačný zákon, jeho ust. § 2, § 3, § 5 a § 11, článok 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článok 1 dodatkového protokolu č. 12 k Dohovoru, článok 12 ods. 1 Ústavy SR, § 3 ods. 2 zákona 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody, judikatúru ESLP ako aj Ústavného súdu SR/ sp. zn. Pl.ÚS 10/04, Pl.ÚS 13/09, Pl.ÚS 1/12/. Poukázal aj na rozhodnutia ÚS ČR III.ÚS 1136/13 a III.ÚS 880/15.

6. Uvedené diskriminačné konania zo strany žalovaných podľa jeho názoru predstavujú priamu diskrimináciu. Dôvodmi diskriminácie sú samotný jeho status odsúdeného, podávanie sťažností, žalôb a podnetov proti žalovaným a odmietanie diskriminácie, ktoré dôvody predstavujú iné zmyšľanie a iné postavenie.

7. Žalovaný v 1/ rade poprel, že by z jeho strany došlo vo vzťahu k žalobcovi k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania. Zákonodarca jasne vymedzil, že povinnosť zo strany každého subjektu dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania platí len v oblasti pracovnoprávných a obdobných vzťahov, sociálneho zabezpečenia, zdravotnej starostlivosti, poskytovania tovarov a služieb a vo vzdelávaní. Žalobca sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody a zo žaloby nevyplýva, že by k porušeniu uvedenej zásady malo dôjsť v oblastiach citovaných antidiskriminačným zákonom v § 3 ods. 1.

8. Ďalej uviedol, že žalobca nepredložil žiadne relevantné dôkazy, ktorými by preukázal, že by z ich strany bola porušená zásada rovnakého zaobchádzania garantovaná v § 3 zákona o výkone trestu odňatia slobody.

9. Európsky súd pre ľudské práva ustanovil niekoľko dôvodov v rámci kategórie „iné postavenie“ a to napríklad sexuálna orientácia, vek a zdravotné postihnutie. Tiež chráni charakteristiky, ako je otcovstvo, členstvo v organizácii, vojenskú hodnosť a podobne, pričom ani jedna z takto stanovených charakteristík sa nevzťahuje na žalobcom uvádzané iné postavenie.

10. Jeho povinnosti v konaní preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, nastupuje len za podmienky, ak žalobca oznámi súdu skutočnosť, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. Všetky žalobcom v žalobe uvádzané skutočnosti však vyplývajú len z jeho subjektívnych a ničím nepodložených tvrdení. Medzi dôvodom namietanej diskriminácie a vzniknutou nevýhodou musí existovať príčinná súvislosť.

11. K jednotlivým tvrdeným diskriminačným konaniam uviedol, že strava bola pripravovaná a vydávaná v zmysle rozkazu ministra spravodlivosti č. 10/2016, v ktorom sú uvedené výživové dávky, ako aj č. 12/2016, v ktorom sú uvedené finančné limity na prípravu stravy. Zdravotný stav žalobcu si nevyžadoval poskytovanie liečebnej výživy. Tento požiadal o bezbravčovú stravu a bolo mu žiadosti vyhovené. Tým si sám a vedome znížil príjem živočíšnych bielkovín.

V zmysle RGR č. 6/2008 o poskytovaní zdravotnej starostlivosti je všeobecná ambulantná starostlivosť poskytovaná na základe žiadosti. Žiadosti žalobcu sa vo väčšine prípadov týkali nie jeho zdravotného stavu, ale sťažnosti na nedostatočnú výživovú hodnotu stravy a požiadaviek na zakúpenie bielkovinových doplnkov a vitamínov. Počas pobytu u žalovaného v 1/ rade bol vyšetrený na neurológii a RTG. Na základe týchto vyšetrení mu nebola doporučená žiadna liečba, len fyzické šetrenie, nedvíhanie ťažkých bremien a vertebálne cviky. Mal k dispozícii multifunkčnú miestnosť s náradiami na cvičenie. Sťažnosť žalobcu zo dňa 25. 07. 2017 na neumožnenie 8-hodinového nepretržitého spánku vyhodnotil ako neopodstatnenú. V ústavných poriadkoch sú v časových rozvrhoch dňa nastavené večierky tak, aby bol odsúdeným zabezpečený 8-hodinový spánok. Nepretržitý je v tom, že nie sú s odsúdenými vykonávané žiadne iné režimové činnosti.

12. V ústavných poriadkoch sú vymedzené časy na návštevy podľa § 38 zákona o výkone trestu. Pri povolení týchto návštev je nutné predovšetkým sledovať účel výkonu trestu a vychádzať z požiadaviek aj ostatných odsúdených a personálnych možností ústavu pri zabezpečení prítomnosti príslušníka zboru.

13. Odsúdený môže mať prístup k počítaču vo väzenskej knižnici, nie je umožnené držať odsúdeným na cele notebooky, ktoré je možné považovať za nedovolenú vec v zmysle zákona č. 4/2001 Z. z.

14. O umiestnení odsúdeného do oddielu s bezpečnostným režimom podľa § 81 ods. 3 zákona o výkone trestu odňatia slobody č. 475/2005 Z. z. rozhoduje riaditeľ ústavu. O tom informuje prokurátora vykonávajúceho dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave.

Opodstatnenosť umiestnenia odsúdeného do oddielu s bezpečnostným režimom preskúmava prokurátor vykonávajúci dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave najmenej raz za tri mesiace. Žalobca podal v súvislosti s jeho umiestnením do oddielu s bezpečnostným režimom na generálne riaditeľstvo dve žaloby, ktoré sú vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1S/104/2016 a 2S/4/2017. Súd zatiaľ o nich nerozhodol. Tiež podal podnet aj na Generálnu prokuratúru SR.

V súčasnej dobe napriek tomu, že žalobcovi bolo ukončené jeho zaradenie do bezpečnostného režimu, na jeho vlastnú žiadosť stále zotráva v tej istej cele a v tej istej miestnosti a spánok má v poriadku.

15. Vo vzťahu k dostupnosti tovarov v bufete ústavu, ústavy uzatvárajú nájomné zmluvy so záujemcami, ktorí ponúknu najvyššie nájomné. Neurčujú aký tovar, v akej cenovej hladine má byť ponúkaný. Musí len spĺňať kritéria uvedené v § 30 zákona o výkone trestu. V trhovom hospodárstve by bolo v rozpore s princípom slobodného podnikania nariadiť rôznym prevádzkovateľom ústavných predajní, aby predávali rovnaké tovary za rovnaké ceny. Ceny majú byť primerané danej lokalite maloobchodných sietí. Každé tri mesiace robia kontrolu cien. Táto nepresahovala v priemere o viac než 17 % cenu okolitých predajcov.

16. Používanie telefónu je upravené v § 27 zákona o výkone trestu odňatia slobody a v rozkaze generálneho riaditeľa č. 19/2017, jeho prílohy č. 2. Frekvencia je nastavená rozdielne v závislosti od

stupňa stráženia a vnútornej diferenciacie ako aj počtu odsúdených. Ceny za telefonovanie sú oproti operátom poskytujúcim telefónne služby vyššie, keďže spoločnosť, ktorá poskytuje neverejnú telefónnu službu pre všetky väznené osoby vo všetkých ústavoch zboru túto poskytuje a prevádzkuje v špecifickom prostredí a v neštandardnom režime. Nie je ju potom možné porovnať s bežne dostupnými službami na trhu.

17. Nastavením limitov telefonovania v RGR č. 19/2017 nedošlo k porušeniu zákonného práva žalobcu na telefonovanie podľa § 27 zákona 475/2005 Z. z. Žalobca podal v súvislosti s telefonovaním na generálne riaditeľstvo a Ministerstvo spravodlivosti SR správnu žalobu, ktorá sa vedie na Krajskom súde Bratislava pod sp. zn. 4Sa/50/2017. Žalovaný v 4/ rade podal stanovisko Generálnej prokuratúry v tejto veci dňa 05. 09. 2017 a 20. 09. 2017.

18. Ďalej žalovaný v 1/ rade uviedol, že v súvislosti s ochranou práv väznených osôb dozor nad zachovávaním zákonnosti vykonáva prokurátor, ktorý dozerá, aby vo výkone trestu odňatia slobody boli dodržiavané zákony ako aj všeobecne záväzné právne predpisy. Preveruje tiež podnety na postup príslušníkov zboru pri výkone trestu odňatia slobody, ktoré konanie je upravené v 5. časti zákona o prokuratúre. Odsúdený, pokiaľ namieta porušovanie svojich práv, má možnosť postupovať aj podľa zákona o výkone trestu odňatia slobody v § 36, § 37, ktoré možnosti ochrany svojich práv žalobca nad mieru využíva. Tvrdenia v jeho podaniach na porušovanie práv sú prevažne čisto subjektívne, ničím nepodložené a nepreukázané. Mal za to, že z jeho strany sa jedná o šikanózný výkon práv (článok 5 CSP).

19. Žalovaný v 2/ rade namietol nedostatok svojej vecnej pasívnej legitímácie, keďže žalobca poukazoval na postupy a konania žalovaného v 1/ rade.

20. Vo vzťahu k poskytovanej strave v ústave sám žalobca v bode 2 žaloby uviedol, že väzneným osobám sa strava poskytuje na základe interných noriem. Odporúčané stravné dávky uvedené v prílohe č. 2 a 3 RMS č. 15/2013 a v prílohe 2 k RMS 10/2016 sú orientačnou odporúčanou normou v súlade s odporúčanými výživovými dávkami pre obyvateľstvo SR vyhlásenými hlavným hygienikom SR vo Vestníku Ministerstva zdravotníctva SR dňa 16. 06. 2015. Predmetné RMS zohľadňujú aj špecifické skupiny odsúdených v porovnateľných situáciách, napr. mladistvých, tehotné ženy, pracujúcich, nepracujúcich. Tiež vo vzťahu k druhom liečebnej výživy (diabetická, bezlepková). Postupovať pri vydávaní stravy podľa váhy jednotlivých odsúdených je nerealizovateľné.

21. Vo vzťahu k prístupu k počítaču podľa § 55 ods. 4 písm. a) zákona č. 4/2001 Z. z. sa osobe vstupujúcej do chráneného objektu zakazuje vnášať, okrem iného, prostriedok audiovizuálnej techniky, z ktorého zákazu výnimku môže povoliť podľa § 55 ods. 5 citovaného zákona riaditeľ ústavu alebo generálny riaditeľ. Žiadateľovi táto výnimka nebola povolená. Toto rozhodnutie bolo preskúmané aj dozorovým prokurátorom, ktorý mal za to, že postup bol v súlade so zákonom.

22. Vo vzťahu k držaniu žalobcu v oddiele s bezpečnostným režimom (OBR) poukázal na uznesenie NS SR 6Sžo/53/2011 zo dňa 20. 03. 2012, podľa ktorého vzťahy v oblasti výkonu trestu patria do právnej úpravy verejného práva trestnoprávneho charakteru a rozhodovanie o nich nemožno považovať za rozhodovanie správneho orgánu v oblasti verejnej správy. Rozhodnutie riaditeľov ústavov o umiestnení žalobcu do OBR nepodliehajú súdnemu prieskumu v rámci civilného súdnictva. Postup podliehal preskúmaniu dozorového prokurátora, ktorý rovnako nevidel v ich postupe žiadne porušenie povinností.

23. Ďalej uviedol v súvislosti s ustanovením § 159 CSP, že vo veci diskriminácie žalobcu z dôvodu iného zmýšľania a postavenia - poskytovania tovarov s nemožnosťou zakúpiť si bežné potravinové doplnky - sa vedie konanie na OS Trenčín pod sp. zn. 19C/16/2017 a to voči všetkým štyrom žalovaným.

24. Žalovaný v 3/ rade žiadal žalobu voči nemu v plnom rozsahu zamietnuť. Poukázal na znenie § 4 ods. 1 zákona o výkone trestu odňatia slobody, podľa ktorého je odsúdený povinný podrobiť sa obmedzeniam základných práv a slobôd, ktorých výkon by bol v rozpore s účelom výkonu trestu alebo ktoré sa nemôžu vzhľadom na výkon trestu uplatniť. Nemôže sa potom jednať o diskrimináciu, ak je odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody ukrátený o niektoré možnosti dostupné slobodným občanom, ktorí nepáchajú trestnú činnosť.

25. Ďalej uviedol, že žalobcom uvádzané diskriminačné dôvody nie sú dôvodmi uvedenými v § 2 Antidiskriminačného zákona. Žalobca v žalobe uvádza ako diskriminačné dôvody zdravotný stav, iné zmýšľania a iné postavenie, pričom zdravotný stav odôvodňuje svojou obezitou, iné zmýšľanie tým, že podáva rôzne sťažnosti a žaloby voči žalovaným a iné postavenie, že je vo výkone trestu odňatia slobody.

26. Obezitu nemožno považovať za zdravotné postihnutie, jedná sa o bežný rozšírený jav v populácii. Podávaníu sťažností, žalôb a podnetov sa vo výkone trestu odňatia venuje množstvo odsúdených a má na to právo každá väznená osoba. Pod pojmom iné zmýšľanie zákonodarca nemal na mysli kverulantstvo, ale spôsob interakcie človeka so svojím okolím a životnú filozofiu.

27. Vo vzťahu k poskytovaniu stravy, táto bola žalobcovi v čase výkonu trestu odňatia slobody u žalovaného v 3/ rade poskytovaná v súlade s rozkazom ministra spravodlivosti SR č. 15/2013 a § 30 vyhlášky MS SR č. 368/2008 Z. z. Žalobca neuviedol žiadne konkrétne údaje, akým spôsobom mali byť jeho práva súvisiace so stravovaním u žalovaného v 3/ rade porušované.

28. Vo vzťahu k počítaču poukázal na znenie § 4 ods. 1 zákona o výkone trestu odňatia slobody, podľa ktorého počas výkonu trestu je odsúdený povinný podrobiť sa obmedzeniam základných práv a slobôd, okrem iného aj práv na nakladanie s vecami osobnej potreby. Podľa § 23 ods. 1 citovaného zákona môže mať odsúdený okrem vecí, ktoré sú v tomto ustanovení uvedené, mať v cele aj ďalšie veci povolené riaditeľom ústavu. § 23 ods. 3 zákona o výkone trestu a § 65e ods. 1 písm. b) zákona 4/2001 Z. z. obmedzujú držbu a používanie prostriedkov audiovizuálnej techniky tak, že odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody nemá právny nárok na držbu a používanie týchto vecí, okrem vecí taxatívne vymedzených v § 23 ods. 1 zákona o výkone trestu.

29. Žalobca bol umiestnený do oddielu s bezpečnostným režimom podľa § 81 ods. 2 písm. a) zákona o výkone trestu a § 89 ods. 3 poriadku výkonu trestu. Na Okresnom súde Trenčín prebieha konanie 19C/16/2017 ohľadom antidiskriminačnej žaloby žalobcu za jeho umiestnenie v OBR. Z týchto dôvodov poukázal na znenie § 159 CSP a článok 5 CSP vo vzťahu k šikanóznemu výkonu práva žalobcu.

30. Žalovaný v 4/ rade žiadal žalobu voči nemu v plnom rozsahu zamietnuť pre nedostatok vecnej pasívnej legitímácie. Zo žaloby žalobcu nevyplýva, akým konkrétnym konaním mal zasiahnuť do jeho práv.

V súvislosti so znením ustanovenia § 4 zákona č. 4/2001 Z. z. jeho ods. 1 písm. a) zabezpečuje výkon väzby a výkon trestu odňatia slobody ústav. Keďže on nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorej sa v konaní rozhoduje, žiadal žalobu voči sebe zamietnuť. Poukázal v tomto smere tiež na rozhodnutie Okresného súdu Trenčín v konaní 14C/403/2012 a 17C/172/2014.

31. Poukázal tiež na ustálenú judikatúru Slovenskej republiky - uznesenie Ústavného súdu sp. zn. IV.ÚS 16/09, podľa ktorého žalobca musí prioritne uniesť dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností, z ktorých možno odvodiť, že došlo k priamej alebo nepriamej diskriminácii jeho osoby. Musí tvrdiť a zároveň aj predložiť také dôkazy, z ktorých možno dôvodne usúdiť, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. Súčasne musí tvrdiť, že pohnútkou diskriminačného konania je napr. rasa, či etnická príslušnosť a až následne sa presúva dôkazné bremeno na žalovanú stranu, ktorá má právo preukazovať svoje tvrdenia, že neporušila zásadu rovnakého zaobchádzania.

32. Žalobca k vyjadreniam žalovaných uviedol, že ustanovenie § 3 ods. 2 zákona o výkone trestu odňatia slobody č. 475/2005 Z. z. zaručuje odsúdenému zaobchádzanie v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania. Toto ustanovenie odkazuje na zákon č. 365/2004 Z. z., t. j. antidiskriminačný zákon. Jeho aplikáciu potom nemožno vylúčiť, pričom výpočet oblastí uvedených v ustanovení § 3 ods. 1 antidiskriminačného zákona nemožno považovať za vyčerpávajúci. Aj v prípade neaplikácie zákona 365/2004 Z. z. je súd povinný aplikovať predpisy najvyššej právnej sily týkajúce sa zákazu diskriminácie - článok 152 ods. 4 a článok 154c ods. 1 Ústavy.

33. Ďalej uviedol, že ochrana pred diskrimináciou pri výkone základných práv a slobôd sa vzťahuje aj na väznené osoby a táto ich situácia, t. j. postavenie väzňa, zároveň predstavuje ich iné postavenie na účely článku 14 dohovoru (Clift proti Spojenému kráľovstvu, Shelley proti Spojenému kráľovstvu, Laduna proti Slovenskej republike, Engel proti Holandsku).

34. Mal za to, že v § 2 až 5 žaloby popísal dostatočne, v čom spočíva rovnaké zaobchádzanie napriek rozdielnej situácii, pričom skutkové tvrdenia žalovaní vo vzťahu k poskytovaniu stravy nepopreli

35. Podľa jeho vedomostí hmotnosť priemerného spotrebiteľa predstavovala 63,3 kg, pričom on dostáva podstatne menšiu stravnú dávku ako priemerný spotrebiteľ, a teda je v porovnaní s ním znevýhodnený.

36. Žalovaný v 1/ rade nespochybnil, že mu neumožnil zakúpenie bielkovinového doplnku výživy ako dietetickej potraviny s cieľom zvýšenia kvality života podľa § 2 ods. 1 zákona 576/2004 Z. z. Na pojednávaní uviedol, že predmetom tohto sporu vo vzťahu k žalobnému petitu 1 bolo porušenie povinnosti zo strany žalovaných, keď mu nebola podávaná strava primeraná jeho váhe, nie neumožnenie zakúpenia výživových doplnkov v bufete. Toto porušenie povinnosti bolo predmetom sporu v konaní 9C/6/2017 tunajšieho súdu.

37. Vo vzťahu k možnosti nepretržitého 8-hodinového spánku poukázal na to, že žalovaný v 1/ rade ho znevýhodnil v porovnaní s bežnými oddielmi mimo OBR ale aj s odsúdenými v iných ústavoch, čo nebolo sporné. Rovnako neboli sporné ani jeho tvrdenia vo vzťahu k žalobným petitom IV až VIII. Žalovaný v 1/ rade je oprávnený ale aj povinný vykonávať kontrolu cien a excesy nájomcu korigovať.

38. K výkonu práva na telefonovanie namietal diskrimináciu v dvoch rovinách. V rozdielnosti zaobchádzania s inými odsúdenými, ktorí môžu telefonovať častejšie ale aj v porovnaní s odsúdenými, ktorí môžu telefonovať rovnako, hoci situácie porovnateľné nie sú a tiež v rozdielnom zaobchádzaní v porovnaní s osobami neobmedzenými na osobnej slobode v nadväznosti na ceny telefonovania. Žalovaní nepreukázali dôvodnosť znevýhodňujúceho zaobchádzania.

39. Vo vzťahu k námietke nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovaného v 4/ rade, bol to on, ktorý prijal RGR č. 19/2017, riadi ostatných žalovaných vydávaním podzákonných noriem, stanovil limity telefonovania aj ceny hovorov. Z titulu svojho postavenia má možnosť konať a usmerňovať žalovaných a tak namietanú diskrimináciu odstrániť.

40. Poprel, že by v iných konaniach Okresného súdu Trenčín tieto zakladali prekážku veci začatej. Pripojil kópiu žaloby vo veci 19C/16/2017 žalobcu voči žalovaným 1/ až 4/ (č. l. 140 spisu).

41. Žalobca sa domáhal nárokov uvedených v žalobnom petite vo forme antidiskriminačnej žaloby z dôvodu porušenia zásady rovnakého zaobchádzania.

42. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody všetky práva ustanovené týmto zákonom sa zaručujú všetkým odsúdeným v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania.

43. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou (antidiskriminačný zákon) dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti. 1

44. Podľa § 2a ods. 2 zákona 365/2004 Z. z. priama diskriminácia je konanie alebo opomenutie, pri ktorom sa s osobou zaobchádza menej priaznivo, ako sa zaobchádza, zaobchádzalo alebo by sa mohlo zaobchádzať s inou osobou v porovnateľnej situácii.

45. Podľa § 2a ods. 8 písm. a) zákona 365/2004 Z. z. neoprávnený postih je také konanie alebo opomenutie, ktoré je pre osobu, ktorej sa týka, nepriaznivé a priamo súvisí s domáhaním sa právnej ochrany pred diskrimináciou vo svojom mene alebo v mene inej osoby.

46. Podľa § 3 ods. 1 zákona 365/2004 Z. z. každý je povinný dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania v oblasti pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahov, sociálneho zabezpečenia, zdravotnej starostlivosti, poskytovania tovarov a služieb a vo vzdelávaní.

47. Podľa § 5 ods. 1 zákona 365/2004 Z. z. v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania sa v sociálnom zabezpečení, zdravotnej starostlivosti, pri poskytovaní tovarov a služieb a vo vzdelávaní zakazuje diskriminácia osôb z dôvodov podľa § 2 ods. 1.

48. Podľa § 11 ods.1 zákona 365/2004 Z. z. konanie vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania sa začína na návrh osoby, ktorá namieta, že jej právo bolo dotknuté porušením zásady rovnakého zaobchádzania (ďalej len "žalobca"). Žalobca je povinný v návrhu označiť osobu, o ktorej tvrdí, že porušila zásadu rovnakého zaobchádzania (ďalej len "žalovaný").

(2) Žalovaný je povinný preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, ak žalobca oznámi súdu skutočnosti, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo.

(3) Na konanie vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania sa vzťahuje Občiansky súdny poriadok, ak tento zákon neustanovuje inak.

49. Podľa § 9 ods. 1, 2, 3 zákona 365/2004 Z. z. každý má podľa tohto zákona právo na rovnaké zaobchádzanie a ochranu pred diskrimináciou.

(2) Každý sa môže domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania. Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadosťučinenie; ak ide o nedodržanie zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti, môže sa tiež domáhať neplatnosti právneho úkonu, ktorého účinnosť bola podľa osobitného predpisu pozastavená.

(3) Ak by primerané zadosťučinenie nebolo dostačujúce, najmä ak nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie poškodenej osoby, môže sa tá domáhať aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Sumu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a všetky okolnosti, za ktorých došlo k jej vzniku.

50. Podľa článku 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd užívanie práv a slobôd priznaných týmto Dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

51. Podľa § 3 ods. 5 a 6 zákona č. 475/2005 Z. z. trest sa vykonáva diferencovane. Pohyb, kontakt, spôsob zabezpečenia a uplatňovania práv odsúdeného je rozdielny podľa stupňa stráženia.

(6) Na zvýšenie účinnosti výkonu trestu sa vykonáva vnútorná diferenciacia a vytvárajú sa špecializované oddiely.

52. Podľa § 4 ods. 1 zákona 475/2005 Z. z. počas výkonu trestu je odsúdený povinný podrobiť sa obmedzeniam tých základných práv a slobôd, ktorých výkon by bol v rozpore s účelom výkonu trestu alebo ktoré sa nemôžu vzhľadom na výkon trestu uplatniť. Odsúdený je obmedzený najmä v práve na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia, slobode pohybu a pobytu, zachovaní listového tajomstva a tajomstva dopravovaných správ a iných písomností, v práve slobodnej voľby povolania a v práve na nakladanie s vecami osobnej potreby.

53. Podľa § 12 zákona 475/2005 Z. z. vonkajšia diferenciacia je výkon trestu podľa stupňa stráženia a riadi sa zásadou, že čím je vyšší stupeň stráženia, tým väčší je rozsah obmedzení; rovnako diferencovane je upravený aj výkon práv a formy zaobchádzania.

54. Podľa § 36 ods. 1, 2 zákona 475/2005 Z. z. na uplatnenie a zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov podľa tohto zákona má odsúdený právo podávať žiadosti, sťažnosti a podnety štátnym orgánom Slovenskej republiky, ktoré sú príslušné na prejednanie podnetov alebo sťažností týkajúcich sa ochrany ľudských práv, ako aj medzinárodným orgánom a medzinárodným organizáciám, ktoré sú podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, príslušné na prejednanie podnetov alebo sťažností týkajúcich sa ochrany ľudských práv; ústav je povinný bezodkladne zabezpečiť ich odoslanie bez toho, aby zisťoval odosielateľa.

(2) Ak o to odsúdený požiada, umožní samu rozhovor s riaditeľom ústavu alebo s príslušníkom zboru určeným riaditeľom ústavu a s osobami a zástupcami orgánov uvedenými v § 96 a 97 v čase, keď vykonávajú dozor alebo kontrolu v ústave.

55. Podľa § 96 zákona 475/2005 Z. z. dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave vykonáva prokurátor podľa osobitného predpisu.

56. Podľa § 97 ods. 1 zákona 475/2005 Z. z. kontrolu výkonu trestu v ústave vykonávajú:

- a) Národná rada Slovenskej republiky,
- b) minister a osoby ním poverené,
- c) generálny riaditeľ a osoby ním poverené,
- d) právnické osoby alebo fyzické osoby, ak tak ustanovuje osobitný predpis alebo medzinárodný dohovor, ktorým je Slovenská republika viazaná.

57. Podľa § 194 ods. 1 a 2 CSP otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193, môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť.

58. Diskrimináciou je znevýhodňujúce konanie, keď sa v tej istej situácii zaobchádza s jedným človekom alebo skupinou ľudí inak, než s iným a to na základe jeho odlišností. Diskriminačné dôvody, pre ktoré sa diskriminácia zakazuje, sú uvedené v citovanom ustanovení § 2 Antidiskriminačného zákona a to demonštratívnym spôsobom (okrem nich tento výpočet zahŕňa aj zdravotné postihnutie, vek, sexuálnu orientáciu, manželský a rodinný stav). Väčšina týchto dôvodov sa týka vlastností alebo daností, ktoré sú dané človeku ako ľudskej bytosti a ktoré tvoria podstatnú a neoddeliteľnú časť jeho identity.

59. Dôvod iného postavenia nie je špeciálne definovaný. Z komentára k Antidiskriminačnému zákonu (autorka Janka Debrecéniová) vyplýva, že iné postavenie buď vyplýva výslovne z iných právnych predpisov, v ktorých je zakotvená povinnosť dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania (napr. Zákonník práce), alebo ich je potrebné posudzovať ad hoc, napr. príslušnosťou k subkultúre alebo k určitému regiónu.

60. V zmysle nálezu Ústavného súdu SR PL 8/2014 diskrimináciou nie je hodnotenie ľudí podľa ich individuálnych vlastností ale podľa príslušnosti k určitej spoločenskej skupine. Ak absentuje diskriminačný dôvod, nemožno hovoriť o porušení zákazu diskriminácie. Diskriminačné kritérium a to aj vo vzťahu k inému postaveniu alebo inému zmyšľaniu musí byť dané vopred a musí byť príčinou alebo dôvodom nerovnakého zaobchádzania.

61. Súd predovšetkým skúmal možnosť aplikácie Antidiskriminačného zákona /ADZ/ na predmet sporu.

62. Antidiskriminačný zákon upravuje zásadu rovnakého zaobchádzania, ale len v oblasti sociálneho zabezpečenia, zdravotnej starostlivosti, vzdelávania, pri poskytovaní tovarov a služieb ako aj v oblasti pracovnoprávných a obdobných vzťahov (§ 5 a § 6 zákona). Aj keď v článkoch III. až XXI. nie je uvedený zákon o výkone trestu odňatia slobody č. 475/2005 Z. z., zákony, na ktoré sa Antidiskriminačný zákon vzťahuje, nie sú v týchto článkoch uvedené vyčerpávajúcim spôsobom (viď poznámka č. 1 k § 3 ods. 2 zákona).

63. Antidiskriminačný zákon je potom potrebné aplikovať aj na zákon 475/2005 Z. z., ktorý v ustanovení § 3 ods. 2 naň odkazuje, ale len v rozsahu uvedenom v § 5 a § 6 Antidiskriminačného zákona.

64. Nároky, ktorých sa žalobca pod bodom I. až VIII. žalobného petitu domáhal, nemožno subsumovať pod oblasť ochrany uvedenú v § 5 alebo § 6 Antidiskriminačného zákona, okrem nároku pod bodom II., ktorý sa týka porušenia zásady rovnakého zaobchádzania v súvislosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti.

65. Zástupca žalovaného v 1/ rade uviedol, že zdravotnú starostlivosť v ústave pre výkon trestu odňatia slobody zabezpečuje lekárka ústavu, ktorá je v služobnom pomere, resp. zdravotná starostlivosť je zabezpečovaná prostredníctvom ich zdravotného strediska. Nebolo sporné, že výkon zdravotnej

starostlivosti u žalovaného spadá pod úpravu zákona 277/1994 o zdravotnej starostlivosti, na ktorý ADZ odkazuje.

66. Ostatné žalobné nároky nemožno podradiť pod žiadnu oblasť, na ktorú sa vzťahuje Antidiskriminačný zákon /§ 5 a § 6/, keďže žalovaní neposkytujú tovar, služby, vzdelávanie ani sociálne zabezpečenie väznených osôb.

67. Súdna prax sa ustálila pri antidiskriminačných žalobách na tom, že v zmysle ust. § 11 ods. 2 ADZ žalobca v konaní musí nielen tvrdiť skutočnosti svedčiace o porušení zásady rovnakého zaobchádzania, ale ich aj musí preukázať. V žalobe ďalej musí tvrdiť (nie už preukázať), že sa s ním konalo diskriminačne a uviesť aj diskriminačný dôvod. Až následne je na druhej strane, aby preukázala opak, tak ako je to uvedené napr. v citovanom uznesení ÚS IV.ÚS/16/09.

68. Vo vzťahu k druhému žalobnému petitu a jeho skutkovej špecifikácii v bodoch 6, 7, 8 žaloby ako aj vyjadreniach žalobcu v priebehu konania tento považoval za porušenie zásady rovnakého zaobchádzania v súvislosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti zo strany žalovaných v 1/ a 4/ rade, že napriek tomu, že sa objektívne sťažoval na bolesti v spodnej časti chrbta, bola mu znemožnená individuálna rehabilitácia a napriek domáhaniu sa diétnej úpravy stravy / vyšší obsah bielkovín /, mu nebol poskytnutý liečebný diétny režim.

69. Ako dôkaz predložil na pojednávaní oznámenie o zdravotných ťažkostiach adresované žalovanému v 1/ rade dňa 12. 12. 2017 /t. j. po podaní žaloby na súd/.

70. Navrhol nariadiť znalecké dokazovanie, ktorým by z jeho zdravotnej karty a výsledkov odborných vyšetrení bolo možno posúdiť, či bolo správne zo strany zdravotného strediska, že mu neposkytol žiadajú liečbu. V súčasnej dobe tieto zdravotné problémy už u neho nepretrvávajú v takej intenzite, nakoľko schudol. Potvrdil, že lekárka žalovaného v 1/ rade zabezpečila CT vyšetrenie, röntgen, ale napriek tomu už nič ďalej neriešila. Pokiaľ si sťažoval na bolesti, nikdy to nebolo zapísané v jeho zdravotnej dokumentácii. Má možnosť využívať multifunkčnú miestnosť, kde má zariadenia pre posilňovanie, ale nezmiernilo to jeho problém. Nevedel sa vyjadriť, či aj vo vzťahu k ostatným odsúdeným sa lekárka žalovaného v 1/ rade takto chová.

71. Dôvodom tejto priamej diskriminácie zo strany žalovaných bol jeho samotný status odsúdeného a podávanie sťažností, žalôb a podnetov proti žalovaným a odmietanie diskriminácie, ktoré predstavujú iné zmýšľanie a iné postavenie /bod 72 žaloby/.

72. Súd k tomuto uvádza, že návrh v tejto časti považoval za bezdôvodný, keď žalobca netvrdil, ani nepreukázal, že sa malo jednať o znevýhodňujúce konanie v porovnaní s inými ľuďmi alebo skupinou ľudí v rovnakom alebo v obdobnom postavení, t. j. odsúdenými.

73. Z vyjadrení žalobcu pritom vyplynulo, že mu bolo umožnené cvičenie, rovnako ako ostatným odsúdeným v multifunkčnej miestnosti, a že to aj využíval, tiež že mu bolo robené vyšetrenie žľáz, röntgenový snímok ako aj CT.

Porovnávanie sa s osobami neobmedzenými na osobnej slobode vo vzťahu k postupu ošetrojúceho lekára nemôže predstavovať diskrimináciu zo strany žalovaných.

Pokiaľ mal žalobca za to, že postup ošetrojúcej lekárky nebol lege artis, mohol v tej dobe, t. j. v období roku 2017, požiadať Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou o prešetrenie jej postupu.

74. Keďže sám uviedol, že jeho sťažnosti neboli zaznamenávané v zdravotnej dokumentácii a v súčasnej dobe sa jeho zdravotný stav zlepšil, bolo by nariadenie znaleckého dokazovania na túto otázku nehospodárne a zbytočné.

75. Predovšetkým však žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno ohľadom tvrdení a preukázaní takeého konania, u ktorého by vo vzťahu k žalobnému petitu II. bolo možné dostatočne odôvodniť záver, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania v porovnaní s osobami v rovnakom alebo obdobnom postavení.

76. Súd sa ďalej zaoberal ostatnými uplatnenými nárokmi žalobcu z hľadiska namietaného porušenia článku 14 Európskeho dohovoru o ľudských právach (ďalej len Dohovor), keďže považoval z uvedených dôvodov aplikáciu ADZ za vylúčenú.

77. Z judikatúry ESLP vyplýva, že sám o sebe článok 14 Dohovoru nemožno porušiť. Je viazaný na chránené hmotné práva uvedené v ostatných článkoch Dohovoru, pričom porušenia princípu rovnosti a nediskriminácie sa možno domáhať len v spojení s porušením konkrétneho základného práva alebo slobody upraveného v Dohovore / vid' II. ÚS .10/99 /.

Z uvedeného vyplýva, že porušenie práv v Dohovore samo o sebe neznamená diskrimináciu.

Súdom uložený nepodmienečný trest odňatia slobody a jeho výkon predstavuje jeden z najzávažnejších zásahov štátu do základných práv a slobôd človeka, kedy tak štát činí legitímne v zmysle Ústavy a príslušných zákonov na účely ochrany kvalifikovaných záujmov. Záujem na ich ochrane prevažuje nad osobným záujmom páchatel'ov trestných činov.

78. Vo vzťahu k žalobnému petitu I. právo na podávanie stravy osobám odsúdeným vo výkone trestu odňatia slobody, toto možno subsumovať pod článok 3 a 8 Dohovoru.

Žalobca netvrdil, ani nepreukázal, že by sa zo strany žalovaných malo v tejto súvislosti voči jeho osobe postupovať znevýhodňujúco v porovnaní s ostatnými odsúdenými v jeho postavení / a váhe/. Čo sa týka výkladu článku 3 Dohovoru vo všeobecnosti, v zmysle judikatúry ESLP zlé zaobchádzanie musí dosahovať minimálnu úroveň závažnosti, aby spadalo do rozsahu článku 3.

V konaní nebolo sporné, že stravné dávky sa všetkým, vrátane žalobcu, podávali v súlade s interným predpisom rozkazom ministra spravodlivosti č. 10/16 a § 19 ZoVT. Ustanovenie § 19 ZoVT umožňuje, aby odsúdeným bola podávaná strava s prihliadnutím na druh a náročnosť vykonávanej práce, vek a zdravotný stav. Žalobca netvrdil, že by vykonával u žalovaných prácu. Nepreukázal, že by jeho zdravotný stav vyžadoval zvýšenie podávanej stravej dávky. Sám uviedol, že vzhľadom k tomu, že schudol došlo k zlepšeniu jeho zdravotného stavu. Z pripojeného sumáru sťažností žalobcu v roku 2017 vyplýva, že sa sťažoval na nedostatočný príjem bielkovín vzhľadom k jeho nutričným potrebám, nie na množstvo stravy. Na základe uvedeného mal súd za to, že nedošlo k porušeniu práv žalobcu garantovaných Dohovorom a v tej súvislosti k diskriminačnému konaniu.

Žalobca nie je vo výkone trestu v postavení spotrebiteľa /§ 52 OZ/, z uvedených dôvodov súd nevykonal navrhnutý dôkaz na zistenie definície priemerného spotrebiteľa a odporúčaných výživových dávok MZ SR. Odkazuje Tiež na vyjadrenie žalovaného I. pod bodom 20 rozsudku, ktoré žalobca nespochybnil.

Aj v súvislosti s odporúčaním Rec (2006/2 Rady Európy výboru ministrov o európskych väzenských pravidlách, bodu 22. 2) požiadavky na výživnú stravu vrátane jej minimálneho energetického a proteínového obsahu majú byť upravené vo vnútroštátnom práve. Takouto úpravou je citované ustanovenie § 19 ZoVT a rozkaz ministra spravodlivosti č. 10/16.

79. K žalobnému petitu III. tento nárok možno subsumovať pod základné ľudské práva upravené v článku 8 alebo 3 Dohovoru. Ako uviedol aj samotný žalobca, posudzovanie zásahu do základných ľudských práv v zmysle Dohovoru musí predstavovať aj určitú intenzitu. Tvrdené rušenie spánku žalobcu zapaľovaním svetla pri kontrolách a hlukom zo susedného oddelenia nepreukazovalo takúto intenzitu a bolo legitímne. Navyše bolo preukázané, že aj v súčasnej dobe, napriek prepusteniu žalobcu z oddelenia OBR, sa tento stále na vlastnú žiadosť nachádza v tej istej cele.

Žalobca netvrdil ani nepreukázal, že by sa malo jednať o diskriminačné konanie v porovnaní s osobami, ktoré sa nachádzali v obdobnom postavení vo výkone trestu odňatia slobody, zaradené do OBR.

80. Vo vzťahu k žalobnému petitu IV. žalobca nepreukázal tvrdenie, že v iných ústavoch pre výkon trestu odňatia slobody bol zabezpečený kontakt s advokátom vo väčšom rozsahu, než u žalovaného v I. rade /vid' Ústavný poriadok žalovaného v II. rade čl. 51spisu/. Sama o sebe táto skutočnosť / ak by aj bola preukázaná / nemôže predstavovať diskriminačné konanie vo vzťahu ku žalobcovi pre ním tvrdený diskriminačný dôvod /iné zmýšľanie a iné postavenie/, keďže sa týka všetkých odsúdených nachádzajúcich sa vo výkone trestu u žalovaného v I. rade. Je treba pritom rozlišovať právo na obhajcu v trestnej veci garantované v čl. 6 ods. 3 pís. b) Dohovoru a právo na kontakt s advokátom v inej než trestnej veci upravené v ust. § 38 ZoVT.

Zo strany žalobcu nebolo ani tvrdené, že by mu bol znemožňovaný styk s advokátom v zmysle § 38 ZoVT v konkrétnom prípade, len vo všeobecnosti tvrdil, že jeho možnosť u žalovaného v I/ rade stykať sa s advokátom a obhajcom mohla byť realizovaná z časového hľadiska v menšom rozsahu než u iných ústavov.

Neuniesol potom dôkazné bremeno ani ohľadom tvrdenia znevýhodňujúceho konania na strane žalovaných v 1/ až 4/ rade.

81. Vo vzťahu k žalobnému petitu V. používanie notebooku / spadá pod čl.6,10 Dohovoru/, žalobca porovnával časový rozsah možnosti používania počítača pre účely realizácie jeho práva na obhajobu a na zvyšovanie jeho právneho povedomia u žalovaného v I. rade v porovnaní s osobami na slobode a s odsúdenými u žalovaného v II. rade. U žalovaného v II. rade mal možnosť jeho používania podľa potreby - rozsah nešpecifikoval. V žalobe, ani v priebehu konania netvrdil, že by nemal u žalovaného prístup ku konkrétnym informáciám.

Rozhodnutie ESLP Kalda proti Estónsku na ktoré poukázal, sa týkalo odopretia prístupu na internetové stránky obsahujúce preklady rozsudkov ESLP vo vzťahu k odopretiu prístupu k informáciám a sťaženia prístupu k uplatneniu práv. ESLP sa pritom v tomto rozhodnutí zaoberal otázkou porušenia práva garantovaného Dohovorom, ale nie v súvislosti s čl. 14.

Vo vzťahu k porovnávaniu možnosti používať vlastný počítač s osobami, ktoré nie sú obmedzené na osobnej slobode, žalobca toto vníma ako obťažovanie a neoprávnený zásah do svojich práv.

Súd uvádza, že je vo výlučnej kompetencii každého zákonodarcu zvoliť taký model obmedzení práv odsúdených vo výkone trestu odňatia slobody, ktorým zabezpečí bezpečnosť, poriadok a upraviť ich práva tak, aby výkon trestu nebol v rozpore s jeho účelom.

82. Súd sa touto otázkou zaoberal už v konaní žalobcu voči žalovanému v 1/ rade vedenom pod sp. zn. 9C/45/2017, v ktorom sa domáhal žalobca okrem iných nárokov určenia neoprávneného zásahu do jeho práv obmedzením používania vlastného notebooku v súvislosti s ustanovením § 11 a nasledujúcich O. z. Z ustanovenia § 23 ods. 1 ZoVT vyplýva, že odsúdený môže mať pri sebe v cele veci osobnej potreby, medzi ktoré notebook nepatrí. Môže mu byť povolený riaditeľom ústavu. Žalobcovi však bol umožnený prístup na počítač dvakrát do týždňa mimo cely, pričom v cele mal možnosť pri sebe mať vlastné písomnosti a študijný materiál v súvislosti s konaniami vo veciach, v ktorých bol účastníkom. Tým mu bola dostatočným spôsobom zabezpečená realizácia jeho práva na informácie ako aj na obhajobu.

Právo na informácie vo výkone trestu odňatia slobody podlieha prirodzeným obmedzeniam v súvislosti so znením ust. § 3 ods. 4 a § 4 ods. 1 ZoVT ako aj obmedzeniam vyplývajúcim z časového rozvrhu, materiálnych a personálnych podmienok v tom ktorom ústave, ako aj obmedzeniam vyplývajúcim zo zaradenia osoby odsúdeného do oddelení jednotlivých stupňov stráženia.

83. Vo vzťahu k žalobnému petitu VI. držanie v OBR, nebolo sporné, že v tomto sprísnenom bezpečnostnom režime bol držaný žalobca od počiatku výkonu trestu do podania žaloby a to z dôvodov uvedených v ust. § 81 ods. 2 ZoVT, na základe rozhodnutí riaditeľov ústavov žalovaných v I.-III. rade, t. j. osôb oprávnených na vydanie takéhoto rozhodnutia.

Preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia ani správnosti postupu nie je v kompetencii civilného súdu a to ani ako otázky predbežnej /§ 194 ods. 2 CSP/, keďže toto rozhodnutie nespadá do sféry práva súkromného /§ 3 CSP/, ani nebolo zverené do jeho rozhodovacej právomoci iným zákonom /§ 4 CSP/. Predmetom skúmania v tomto konaní je otázka, či došlo k neoprávnenému zásahu do práv žalobcu, ak áno, či k nemu došlo v súvislosti s diskriminačným konaním.

Bolo preukázané, že sa žalobca domáhal nápravy v iných konaniach, nedoložil však žiadne rozhodnutia svedčiace o nezákonnosti postupu žalovaných.

Nepreukázal tiež, že by došlo zo strany žalovaných jeho zaradením do OBR k znevýhodňujúcemu konaniu, pri ktorom by sa žalovaní zachovali v obdobnej situácii k osobám v obdobnom postavení odlišne.

Rozhodnutie ESLP Paluch proti Poľsku, na ktoré žalobca poukazoval, nerieši otázku porušenia práva sťažovateľa vo vzťahu k čl. 14 Dohovoru.

84. Vo vzťahu k žalobnému petitu VII. nákup tovarov v ústavnom bufete u žalovaného v I. rade, videl žalobca diskriminačný dôvod v inom postavení - zaradení do ústavu žalovaného v I. rade, keď u žalovaných v II. a v III. rade bola cenová dostupnosť tovaru v ich bufete lepšia ako aj v porovnaní s osobami neobmedzenými na osobnej slobode. Súd k tomu uvádza, že vzťahu k článku 14 Dohovoru právo nakupovať potraviny a veci osobnej potreby garantované v § 30 ZoVT neznamená, že toto právo majú odsúdení za rovnaké ceny vo všetkých ústavoch výkonu trestu odňatia slobody.

Žiaden právny predpis negarantuje ani osobám, ktoré nie sú zbavené osobnej slobody, aby mohli nakupovať za rovnaké ceny v rôznych obchodoch alebo lokalitách.

Vo vzťahu k článku 1 dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv, ktorý upravuje ochranu majetku, tvrdeným konaním nedošlo k porušeniu tohto práva žalobcu. Súd nemal za preukázané, že by ceny v bufete žalovaného v 1/ rade boli neprimerané k maloobchodným cenám v danej lokalite.

Žalobca potom nepreukázal porušenie svojho práva zo strany žalovaných a v tej súvislosti diskrimináciu.

85. Vo vzťahu k žalobnému petitu VIII. právo na telefonovanie blízkym osobám, toto možno subsumovať pod právo upravené v čl. 8 Dohovoru - právo na súkromie. Tvrdené diskriminačné konanie predstavovalo obmedzenie rozsahu telefonovania žalobcu z dôvodu jeho zaradenia do OBR. Súd konštatuje, že toto obmedzenie sa týkalo všetkých osôb v porovnateľnom postavení ako žalobca - t.j. v zaradení do OBR, a to na základe vopred určených podmienok v RGR č. 19/2017 a pri zachovaní minimálneho rozsahu práva na telefonovanie upraveného v ust. § 27 ZoVT. Zaradenie do OBR s vyšším stupňom stráženia prináša pre odsúdeného aj širšie obmedzenie jeho práv. Porovnávanie sa s osobami zaradenými do oddielov s iným nižším stupňom stráženia nie je namieste a nepredstavuje diskriminačný dôvod z titulu iného postavenia.

Súd sa k rozsahu práva žalobcu na telefonovanie u žalovaného v I. rade podrobne vyjadroval v konaní o jeho nárokoch na ochranu osobnosti vedenom pod sp. zn. 9C/45/2017, keď poukázal na rozhodnutie ÚS SR I.ÚS/429/17 týkajúce sa žalobcu a konštatoval, že rozsah a dôvod obmedzenia práva telefonovať bol legálny, legitímny a kontakt s blízkymi osobami a obhajcom v primeranej miere zachovaný.

Čo sa týka cien telefónnych hovorov, súd považoval argumentáciu žalovaného uvedenú v bode 16. tohto rozhodnutia za relevantnú a prijateľnú a na túto odkazuje.

86. Ďalej súd uvádza, že nepovažoval námietku litispedencie vo vzťahu ku konaniu žalobcu prebiehajúceho na OS Trenčín pod sp. zn. 19C/16/17 za dôvodnú. Predmetom tohto konania ako to vyplýva zo žaloby je síce antidiskriminačná žaloba, ale týkajúca sa nedostatočného vybavenia cely a prísunu vody v OBR, rozsahu návštev, návštev posilňovne a pod., t. j. nejedná sa o totožnosť predmetného sporu.

87. Námietka vecnej pasívnej legitímácie žalovaného v 4. rade k tvrdenému porušeniu práv žalobcu vo vzťahu k jednotlivým žalobným petitom je dôvodná.

Vo vzťahu k žalovanému v 4. rade tento nemohol porušiť práva žalobcu uvedeným antidiskriminačným konaním, keďže sám nekonal vo vzťahu žalobcovi a ani neovplyvňoval priamo konanie žalovaných vo vzťahu k nemu. Pokiaľ vydával metodické usmernenia, rozhodnutia všeobecného charakteru a kontroloval činnosť žalovaných, toto konanie nemohlo predstavovať vo vzťahu k žalobcovi v porovnaní s inými osobami v jeho obdobnom postavení znevýhodňujúce konanie.

88. K ďalším odkazom žalobcu na judikatúru ESĽP súd uvádza:

Laduna vs. Slovenská republika - skutkovo a právne odlišný stav. Išlo o prípad porovnávania podmienok osôb vo väzbe oproti podmienkam osôb vo výkone trestu, kedy podmienky osôb vo výkone väzby boli tvrdšie oproti podmienkam osôb vo výkone trestu - frekvencia návštev a ich forma, možnosť sledovania TV a podobne. Týka sa namietaného porušenia článku 14 v spojení s článkom 8 Dohovoru, keď sťažovateľ namietal podmienky vo väzbe, ktorými boli jeho práva obmedzené v širšej miere ako práva odsúdených vykonávajúcich trest odňatia slobody. Dĺžka väzby presahovala 4 roky. Porovnával sa jeho iný status v zmysle článku 14 Dohovoru, ktorý predstavoval skutočnosť, že bol vo väzbe so zaobchádzaním v porovnateľnej situácii s odsúdenými. Súd vyhovel sťažnosti v časti, v ktorej namietal sťažovateľ neumožnenie jeho práva na návštevu osôb vo väzbe s porovnaním na širšiu úpravu tohto práva u odsúdených osôb.

Súd nemohol na daný prípad aplikovať citované rozhodnutie, keďže žalobca v danom prípade nebol v postavení osoby vo väzbe, ale osoby odsúdenej s väčšími obmedzeniami práv.

Kiyutin vs Rusko - skutkovo a právne rozdielny prípad, išlo o zamietnutie žiadosti o udelenie dočasného pobytu na území Ruska osobe, ktorá bola HIV pozitívna, pričom mala na území Ruska rodinné väzby. Išlo o nezlučiteľnú právnu úpravu s Dohovorom, ktorá neobsahovala výnimky. Týka sa diskriminácie osôb s HIV na základe predsudkov o možnostiach šírenia nákazy, ktoré rozhodnutie použil žalobca pre argumentáciu o možnosti diskriminácie aj v prípade rovnakého zaobchádzania s odlišnými osobami.

Súd nepopiera, že aj takýto spôsob zaobchádzania môže predstavovať diskrimináciu. V prípade žalobného návrhu I žalobcu. však tieto výnimky existovali, ale žalobca nepreukázal že pod ne spadali / tehotné ženy, fyzicky pracujúci, s diétnym režimom/

Engel a ďalší vs Holandsko-Rozhodnutie z roku 1976 sa týka disciplinárnych trestov uložených vojakom v základnej vojenskej službe, ktoré rozhodnutie súd skúmal z hľadiska článku 14 Dohovoru vo vzťahu k odlišnému prístupu k jednotlivým osobám disciplinárne stíhaným vo vzťahu k ich tvrdenej diskriminácii na základe odlišných hodností ako aj vo vzťahu k civilistom.

Súd zdôraznil, že vo vzťahu k civilistom je rozdiel vysvetliteľný odlišnosťami a podmienkami vojenského a civilného života (obdobne v danom spore podmienkami osôb odsúdených vo výkone trestu odňatia slobody a osôb na slobode, s ktorými sa žalobca porovnával).

Larkos proti Cypru - išlo o definíciu legitímneho cieľa pri uplatnení diskriminácie - ospravedlnenie diskriminácie sa musí vzťahovať na legitímny cieľ. Prípado pojednával o miere ochrany medzi nájomcami štátnych bytov a súkromných bytov.

Khoroshenko vs Rusko - prípad osoby odsúdenej na trest smrti, ktorej sa následne trest premenil na trest na doživotie. Značné rozdiely medzi osobami odsúdenými na doživotie oproti ostatným väzňom

Thlimmenos vs Grécko - nesúvisiace s právami väznených osôb, išlo o diskrimináciu občana ktorému bol odopretý prístup ku povolaniu (účtovník, daňový poradca), pretože bol v minulosti odsúdený za to, že ako člen cirkvi Svedkov Jehovových odmietol nosiť uniformu počas svojej povinnej vojenskej služby. Kalda proti Estónsku - prípad týkajúci sa odopretia prístupu na internetové stránky Estónskej informačnej kancelárie Rady Európy, ktorá obsahovala preklady rozsudkov ESLP do estónskeho jazyka z dôvodu bezpečnostného rizika.

Paluch proti Poľsku - prípad pojednáva o opodstatnenosti držania osôb v osobitnom bezpečnostnom režime. Dôvody musia preukázateľné. To sa týka aj predĺžovania tohto režimu.

/Vo vzťahu k rozhodnutiam Kalda proti Estónsku a Paluch proti Poľsku súd už konštatoval, že ESLP skúmal porušenie jednotlivých práv zakotvených v Dohovore, nie však v súvislosti s článkom 14 Dohovoru/.

Anderle vs Česká republika - nešlo o práva väznenej osoby. Išlo o Súdom uznanú opodstatnenú diskrimináciu na základe pohlavia, kedy ženám v ČR bola znížená veková hranica odchodu do dôchodku.

Nikoloudi vs OTE - diskriminácia v pracovnoprávných vzťahoch voči ženám. Ženy, ktoré boli zamestnané na pozíciách upratovačky (mohli to byť iba ženy), nemohli byť následne zamestnané na plný úväzok.

89. Žalobca argumentoval citovanou judikatúrou ESLP najmä vo vzťahu k preukázaniu výkladu pojmu diskriminačného dôvodu - iné postavenie, keď sa porovnával s inými skupinami väzňov, nachádzajúcich sa v iných ústavoch výkonu trestu odňatia slobody, príp. v inom stupni strázenia, príp. osobami vo väzbe, alebo osobami neobmedzenými na osobnej slobode.

V zmysle článku 46 Dohovoru, Slovenská republika je viazaná právoplatným rozsudkom Súdu vo všetkých sporoch, v ktorých je účastníkom. Z uvedených rozhodnutí sa týka Slovenskej republiky len rozhodnutie Laduna vs Slovenská republika.

90. Ako už bolo uvedené, žalobca sa porovnával s osobami, u ktorých vzhľadom k ich postaveniu prichádza do úvahy možnosť využívania žalovaných práv chránených Dohovorom v širšom rozsahu, než v jeho prípade. V prípade žalobcu bol zákonom určený spôsob výkonu trestu, ako aj jeho realizácia a zaradenie do diferenciačnej skupiny čomu zodpovedá aj zákonom určené obmedzenie výkonu jeho práv. Takýto postup potom nemožno označiť za diskriminačný. Z rovnakých dôvodov sa žalobca nemôže porovnávať s osobami neobmedzenými na osobnej slobode (vid' rozsudok ESLP Engel a ďalší vs Holandsko).

Pokiaľ sa porovnával s osobami v obdobnom postavení, ale v iných ústavoch výkonu trestu odňatia slobody, podmienky výkonu trestu odňatia slobody musia zodpovedať štandardnom upraveným v európskych väzenských pravidlách aj keď sa môžu u jednotlivých ústavoch líšiť.

91. Žalobca sa žalobou opätovne domáhal preskúmania nárokov /aj keď z dôvodu antidiskriminácie/ z titulu zásahov do jeho chránených práv, ktorými sa už zaoberali súdy v iných konaniach, ako aj iné kompetentné orgány, a ktoré ich uznali za nedôvodné. Z tohto dôvodu mal súd zato, že podanie žaloby v tomto konaní, predstavuje zneužitie práva v zmysle čl. 5 CSP.

92. Všeobecnému súdu neprislúcha kontrola podmienok výkonu trestu odňatia slobody. Táto kompetencia je vyhradená subjektom uvedeným v § 97 ods. 1 písm. a) až d) ZoVT.

Náš právny poriadok ustanovuje účinný prostriedok preskúmania námietok zlých podmienok vo väznici, pričom prokurátor je tým nezávislým a nestranným orgánom, ktorý má tiež právomoc preskúmať oprávnenosť a zákonnosť opatrení a rozhodnutí riaditeľa ústavu.

Aj podľa judikatúry ESLP (Ananyev proti Rusku z 10. 01. 2012) o námietkach zlých podmienok vo väznici nemusí rozhodovať súd, ale orgán nezávislý na väzenskej službe.

Ako už bolo uvedené v konaní nebolo preukázané, že by u žalobcu bolo konštatované, alebo zistené kompetentným orgánom porušenie žalovaných práv.

93. Vo vzťahu k rozsudku Laduna vs Slovensko súd tiež poukazuje na tú skutočnosť, že v zmysle odlišného názoru k tomuto rozhodnutiu „sa jedná o zriedkavú judikatúru týkajúcu sa kumulovanej aplikácie článkov 8 a 14 Dohovoru v oblasti väzenských pravidiel, keď preskúmaná sťažnosť sťažovateľa sa týka zákonných ustanovení upravujúcich jeho práva na návštevy a nedostatok prístupu k televíznym programom vo väznici. Boli vznesené obavy, že dosah takéhoto rozhodnutia nebude obmedzený len na práva mať návštevu a prístup k televízií. Rámec voľnej úvahy, ktorú zmluvné štáty používajú v trestnej politike by mala byť rovnako rešpektovaná, keď nejednoznačnosť argumentov v rozsudku môže premeniť nepochybné dobré úmysly Súdu v niečo nezamýšľané“.

94. Z uvedených dôvodov súd žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietol.

95. O trovách konania súd rozhodol podľa zásady úspechu v spore v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP, keď úspešným žalobcom priznal ich nárok na náhradu v plnom rozsahu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne v dvoch vyhotoveniach na Okresný súd Banská Bystrica.

V odvolaní musí byť uvedené, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody), čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) a musí byť podpísané. Odvolanie treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie odvolania na trovy toho, kto ho urobil.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,
- i) právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v písmenách a) až h), ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. (Exekučný poriadok).